

Jefrem, kroz Josifa, Božiji Izabranik

Sada æu pokazati tekstove koji zastupaju Jefremovu tezu i praksu svih Samarjana koji su bili potomci Jefrema i Manasije i naravno Josifa. Od svih naroda, Jevreji su mrzili Samarjane najviše i ravisti farisejstva su uèili da ni jedan Samarjanin se ne može ikada spasti i svaki kontakt sa Samarjanima je bio zabranjen Jevrejima. Mržnja izmedju Samarjana i Jevreja je slièna mržnji nacionalno nastrojenih Srba i Hrvata. Samarjani su služili na gori Garizimu i tamo su sagradali svoj hram koji je Judin vodja Jovan Hurkanije srušio i sraonio sa zemljom. Samarjani su zastupali svoj stav na osnovu dugaèkog teksta koji je stavljen u usta Mojsija i koji je zapisan u 5 knjizi Mojsijevoj. Previše je navesti ceo tekst zato æu prepièati šta tekst kaže sa napomenom da sve što kaæem je taèno i može se proveriti u bibliji. Mojsije poèinje govor u poglavlju 11. sa stihom 29. Mojsije je zapovedio Izrailjcima da èitaju blagoslove na gori Garizimu dok prokletstva na gori Evalu kada budu bili u Obeæanoj Zemlji. Ove dve gore su stajale jedna pored druge na ivici grada Sihema i gora Garizim je najsvetije mesto za Samarjane i sve Jefremce i one Izrailjce koji su zastupali ovu verziju po pitanju centralnog grada i oltara za kult krvnih ųrtava. Onda u poglavlju 12, Mojsije kaže da kada budu došli u tu zemlju da æe Bog izdvojiti jedno pleme od svih plemena Izrailjevih i da samo na jednom mestu, mestu koje sam Bog izabere, sagrade oltar i da sva plemena sa svih krajeva zemlje ponesu svoje ųivotinje sa sobom kada budu išli da prinose ųrtve i praznuju godišnje festivale. Mojsije ovde strogo naredjuje da samo na ovom mestu naprave oltar i prinose ųrtve i na nijednom drugom. Mojsije ne oslobadja ona plemena koja bi bila daleko od oltara plemena koje bi Bog izabrao kao jedino mesto za ųrtve paljenice i kao jedini centar ųrtvenog kulta. Oni koji bi bili previše udaljeni od mesta su morali poneti novac sa sobom i kupiti ųivotinje u plemenu koje Bog izabere i onda ih tu prineti i jesti mesa od njih i piti silovita piæa i veseliti se pred Jahvom u jedinom mestu koje æe On izabrati.

Par puta kroz tekst Mojsije upozorava da se nebi slučajno neko usudio da prinese bilo kakvu žrtvu na nekom drugom mestu. Sve žrtve se moraju prineti samo na oltaru u mestu i plemenu i gradu plemena koje Bog bude izabrao. Pošto Mojsije nijednom u celom govoru ne pominje Judu ili pak Jerusalem, pleme Jefremovo i naravno kasnije svi njegovi potomci poznati kao Samarjani su tvrdili da Jerusalem nije bio grad koji je Bog izabrao već da je David izabrao taj grad po svojoj sopstvenoj želji i volji i da su kasniji lažljivi književnici predstavili Jerusalem i pleme Judino kao jedino mesto koje je Bog izabrao po naredbi Mojsija. Pošto je Mojsije imenovao dve gore koje su kod grada Sihema a ne u Jerusalimu kao mesta gde sav Izralj je morao da sluša izgovor blagoslova i prokletstva, oni su tvrdili da je izabrano mesto moralo biti Sihem i naravno po njihovoj bibliji gora Garizim dok Masoretski tekst i naravno srpska biblija koja je bazirana na tom jevrejskom tekstu ističe goru Eval kao to mesto. Bilo kako mu drago, obadve gore su bile kod Sihema što po Samarjanima znači da je taj grad a ne Jerusalem bio izabran i da je pleme Jefremovo i dakle Josif bio izabran kao najglavniji a ne Juda i David koji potiče od Jude.

Samarjani su dakle tvrdili da je Bog izabrao Izrailjce a ne Jevreje. Samarjanska verzija se isto može opravdati kroz bibliju jer ima mnogo stihova koji zastupaju njihovu verziju a ne verziju Jude i Jevreja. Mojsije kasnije u svom govoru precizira da se jedini oltar o kojemu je on govorio mora sagraditi na gori Eval, po Masoretskom tekstu, dok po samarjanskom Pentateju, gori Garizimu. Navešću ovaj tekst pošto je vrlo bitan i jasno pokazuje da Jerusalem i gora Morija na kojoj je Solomun sagradio hram nema nikakve veze sa Mojsijem i njegovim naredbama po pitanju jedinog plemena i oltara na kome se samo smeju prinostiti žrtve paljenice. Navodne

Mojsijeve reči su zapisane u 5 Mojsijevoj 27:2-8:

"I kad prijedješ preko Jordana u zemlju koju ti daje Gospod Bog tvoj, podigni sebi kamenje veliko i namaži ga kreèem. I napiši na njemu sve riječi ovoga zaveta, kad prijedješ da udješ u zemlju koju ti daje Gospod Bog tvoj, u zemlju gdje teèe mlijeko i med, kao što ti je kazao Gospod Bog otaca tvojih. Kada dakle prijedješ preko Jordana, podigni to kamenje, za koje ti zapovjedam danas, na gori EVALU [Garizimu, po Samarjanskoj verziji], i pomaži ga kreèem. I NAÈINI ONDJE OLTAR Gospodu Bogu svojemu, i NA NJEMU prinosi Gospodu Bogu svojemu žrtve paljenice; Prinesi i zahvalne žrtve, i jedi ih ondje, i veseli se pred Gospodom Bogom svojim. I napiši na tom kamenju sve riječi ovoga zakona dobro i razgovijetno."

Pošto je Mojsije rekao da se žrtve smeju prinositi samo na jednom jedinom oltaru koji æe Bog izabrati u jednom plemenu i mestu svetom, Samarjani su logično tvrdili da je taj oltar morao biti u Sihemu, i po njihovoj verziji gori Garizimu. Po Samarjanima dakle pleme koje je Bog izabrao nije bilo Judino pleme veæ pleme Jefremovo, to jest, Josifovo. Kada je narod prešao Jordan i ušao u Obeæanu Zemlju, onda po Masoretskom tekstu, Isus Navin je ispunio Mojsijevu zapovest i na gori Evalu je podigao kamenje i na njima je napisao sve reči Zakona i tu je sagradio oltar i na njemu je prineo žrtve paljenice po Mojsijevom naredjenju. Knjiga Isusa Navina 8:30-34 svedoèi:

"Tada Isus naèini oltar Gospodu Bogu Izrailjevu na gori EVALU, kao što bješe zapovjedio Mojsije sluga Gospodnji sinovima Izrailjevim, kao što piše u knjizi zakona Mojsijeva, oltar od cijeloga kamenja, preko kojega nije prevučeno gvoždje; I PRINESOŠE NA NJEMU ŽRTVE ZAHVALNE. I prepisa ondje na kamenju zakon Mojsijev, koji je napisao sinovima Izrailjevijem. I sav Izrailj i starješine njegove i upravitelji i sudije njegove stadoše s obje strane kovèega, prema sveštenicima Levitima, koji nošahu koveg zavjeta Gospodnjega, i stranac i domorodac; polovina prema gori Garizimu a polovina prema gori Evalu, kao što bješe zapovjedio Mojsije sluga Gospodnji da blagoslovi narod Izrailjev najprije. I po tom proèita sve rijeèi zakona, blagoslov i prokletstvo, sve kako je napisano u knjizi zakona."

U celom Mojsijevom govoru on nije nijednom imenovao Judu ili pak Jerusalem ili hram koji je Solomun sagradio niti je ikada spomenuo dinastiju Davidovu koja potieèe od Jude. Mojsije je imenovao dve gore kod Sihema i zapovedio je da se tu napravi jedini centralni oltar na kome æe sva plemena prinositi krvne žrtve. Isus Navin je po zapovesti Mojsija uradio sve što mu je rekao u SIHEMU a ne JERUSALIMU ili pak na gori MORIJI koju je David izabrao po svojoj volji i na kojoj je Solomun kasnije sagradio hram. Mnogo godina kasnije Isus Navin je sazvaò sav narod da bi obnovio i potvrdio zavet. On ih je sve sazvaò u SIHEM a ne Jerusalem ili pak neki drugi grad. Knjiga Isusa Navina 24:1 i 25-26 kaŕe:

"Po tom sabra Isus sva plemena Izrailjeva u SIHEM, i sazva starješine Izrailjeve i poglavare njegove i sudije njegove i upravitelje njegove, i stadoše pred Bogom. Tako uèini Isus zavjet s narodom onaj dan i postavi im uredbe i

zakone u SIHEMU. I napisala Isus ove riječi u knjigu zakona Božijega; i uzevši kamen velik podiže ga onde pod hrastom koji bijaše kod SVETINJE Gospodnje."

Dakle i ovaj tekst pokazuje da je SIHEM a ne JERUSALIM bio centar gde su se sva plemena sabrala pred "Gospodom" i iz ovoga teksta se vidi da je svetinja bila u Sihemu a ne Jerusolimu ili pak nekom drugom plemenu i gradu.

Josif Izdvojen Medju Braæom

Samarjani su insistirali da je Josif bio izabran da bude prvenac i da nasledi blagoslov prvenca i da je samo on dobio privilegiju da njegovo pleme nasledi DVA DELA Obeæane Zemlje i da njegovo pleme bude najvažnije u Izrailju. Postoje stihovi u bibliji koji zastupaju i podržavaju tezu Samarjana. Pri smrti kada je Jakov blagosiljao sinove on je rekao Ruvimu: "Ruvime, ti si prvenac moj, krjepost moja i početak sile moje; prvi gospodstvom i prvi snagom. Navro si kao voda; NE ÆEŠ BITI PRVI; jer si stao na postelju oca svojega i oskrvnio je legav na nju" [1 Mojsijeva 49:3-4].

Dakle Jakov je rekao Ruvimu da je izgubio privilegiju i da NEÆE BITI PRVI to jest, NAJVAŽNIJI. Istom prilikom Jakov je rekao Josifu:

"Blagoslovi oca tvojega nadvisiše blagoslove mojih starijih svrh brda vjeènijeh, neka budu nad glavom Josifovom i nad tjemenom ODVOJENOGA IZMEDJU BRAÆE" [stih 26].

Jakov je dao blagoslov Josifu koji je bio veæi od svih drugih blagoslova i samo njega je odvojio ili pak izdvojio izmedju braæe svoje. U 1 Dnevnika 5:1 èitamo da je Josif a ne Juda dobio prvenaštvo koje je Ruvim izgubio. Samo Josif je nasledio dva dela zemlje obeæane i ova teritorija je pripala njegovim sinovima JEFREMU i MANASIJI. Juda nije dobio dupli deo niti je njegov sin imao ikakav deo ili se brojao kao zasebno pleme Izrailja. Jefrem i Manasija su uvek brojani i bili su tretirani kao zasebna plemena i od tada je bilo 13 a ne 12 plemena Izrailjevih. Jezekilj 47:13 isto pokazuje da Josif mora imati DVA DELA Obeæane Zemlje. Bog kaæe da je On otac Izrailju a ne Judi i da je JEFREM Njegov PRVENAC [Jeremija 31:9]. Ako je Jefrem bio Boæiji prvenac onda naravno da Juda nije mogao biti. Svaki prvenac je morao da dobije specijalni blagoslov i da nasledi dva dela ili pak dupli deo imanja oèeva i ova èinjenica je jasno zapisana u 5 Mojsijevoj 21:15-17:

"Ko bi imao dvije žene, jednu milu a drugu nemilu, pa bi rodile sinove, i mila i nemila, i prvenac bi bio od nemile, onda kad dodje vrijeme da podijeli sinovima svojim što ima, ne može prvencem uèiniti sina od mile preko sina od nemile koji je prvenac; nego za prvenca neka prizna sina od nemile i **DA MU DA DVA DIJELA OD SVEGA ŠTO IMA**, jer je on početak sile njegove, njegovo je pravo prvenaèko."

Dakle pleme Josifovo i po njemu **IZRAILJ** je izabran a ne pleme Judino i po njemu **JEVREJI**. Samarjani na osnovu ovih stihova su bili taèni kad su insistirali da su oni kao potomci Josifovi bili izabran narod Božiji i njihov grad Sihem i gora Garizim a ne Jevreji koji su bili potomci Judini i njihov grad Jerusalem i gora Morija ili pak Sion. Mnogi danas nemaju pojma da su nekada Izrailjci i Jevreji bili zasebni i da su imali posebne dinastije i mesta za krvne žrtve i da zbog velikog rivala i dan danas se ne podnose. Ipak Jevreji su ti koji su prouzrokovali podelu i koji smatraju Samarjane gorim od stoke. Samarjani dozvoljavaju svojim mladima da se žene Jevrejka.

Davidova Šizma

David je bio taj koji je podelio plemena i koji je naredio svim plemenima da prinose žrtve na gori Moriji i mestu koje je on sam po svojoj sopstvenoj volji a ne po direktivi Boga izabrao i na kojoj je Solomun kasnije sagradio hram. Kasniji lažni književnici su ubacili neke tekstove da opravdaju Davida ali oni tekstovi koji su ostali iz ranije verzije pokazuju vrlo jasno da je David bio car koga Bog nije izabrao već koji je sam svojom taktikom i prevarancijom postavio sebe na tron Jude i posle nasilno prisvojio druga plemena i naturio svoju diktaturu. Druga plemena to nisu nikada dragovoljno prihvatila već su uvek tražila zgodu da smaknu jaram Davidov sa svojih pleća. Ovo je kompleksna i vrlo opširna tema ali æu u kratkim crtama pokazati istoriju Izrailja i Jude i one tekstove koji jasno zastupaju verziju Samarjana i onda æu istaći i pokazati da je Stefan, novozavetni vernik i velikan, zastupao SIHEM a ne JERUSALIM i da je baš zbog toga i kritikovanja hrama i žrtava u Jerusalimu bio zasut kamenjem.

Može se sve ovo dosta lako dokazati i iz srpske biblije koju su preveli Djura Danièiæ i Vuk Stefanoviæ Karadžiæ i ako nekada ovi prevodi stvaraju problem jer su upotreбили pogrešne reči u nekim stihovima, kao naprimer Jevrejin umesto Hebrejac. Neki drugi prevodi na srpskom prave ovu vrlo važnu distinkciju. Jevreji su bili samo oni koji su bili od plemena Judinog i kasnije države koja se uvek zvala JUDEJA. Dakle Judejac i Jevrejin su dva termina koja uvek znaèe jedno te isto. Josif naprimer i svi njegovi potomci koji su se raèunali nisu bili Jevreji već Jefremci i Manasijanci i sva plemena koja su kasnije odbacila Davida i Judu bili su uvek poznati kao IZRAILJCI i njihovo carstvo je bilo SEVERNO CARSTVO i takodje su èesto bili zvati pod imenom DOM IZRAILJEV. Jevreji su bili Judejci i poznati su kao JEVREJI, reč koja prvi put se pominje u 2 Carevima 16:6 ali ne u srpskoj bibliji koju je preveo Danièiæ jer on već koristi tu reč kada je reč o Avramu umesto reč Hebrejac. Sva plemena su bila HEBREJCI jer su bili došljaci u Hananu i reč hebrejac ima to znaèenje. Kao što su svi žitelji u Jugoslaviji bili Jugosloveni ali nisu svi Jugosloveni bili Srbi ili pak Hrvati ili nacije drugih republika, tako

su i svi Jevreji bili Izrailjci jer su bili potomci Jakova kroz Judu i koji je dobio ime IZRAILJ, ali nisu svi Izrailjci bili Jevreji jer su bili od drugih plemena kao što su i Makedonci i Slovenci na primer bili.

Kada se David osilio i ustolièio na prestolu onda je uradio ono što niko pre njega nije ni pomislio a kamo li se usudio da tako nešto uradi. Proglasio je Jerusalem svojim gradom i nazvao ga je svojim imenom i od tada Jerusalem dobija ime SION i uvek ze naziva Davidovim gradom. U svom gradu David je hteo da napravi centar i hram i oltar na kome æe sva plemena konaèno da prinose žrtve i ako Mojsije nikada nije rekao ni jedne reèi koja bi opravdala Davidov postupak. Naravno, David nije mogao odjednom da proglasi Jerusalem novim centrom i zato se poslužio lukavstvom i spontano je pretvorio Jerusalem u novi centar i zbog njega i kroz njega Jerusalem postaje "izabran" grad i u njemu se kasnije gradi hram za koji lažni književnici su posle govorili da je jedino mesto gde se žrtve smeju prinostiti. Da bi ovo bilo jasno i evidentno prvo moram dati stihove koji zastupaju samo šator od sastanka i oltar koji je bio pred tim šatorom i posle toga æu pokazati kako onaj koji je zastupao ovu verziju jasno pokazuje da je David svojevóljno pogazio Mojsija i otstupio od jedinog mesta koje je Bog izabrao i preneo je kovèeg zaveta u Jerusalem u šator koji je on naèinio i kada je hram bio sagradjen onda je šator od sastanka i oltar koji je bio pred njim nestao i više nikada nije bio razapet i niko nikada više nije mogao da služi i prinosi žrtve na tom oltaru jer su carevi Judini zabranili da se negde na drugom mestu prinose žrtve osim hrama u Jerusalemu. U 1 Dnevnika 15:1-3 nalazimo ovu informaciju:

"I naèini sebi David kuæu u gradu Davidovu, i spremi mjesto za kovèeg Božji, i razape mu šator. Tada reèe David: ne valja da nosi kovèeg Božji niko osim Levita, jer je njih izabrao Gospod da nose kovèeg Božji i da mu služe do vijeka. I skupi David sve sinove Izrailjeve u Jerusalem da prenesu kovèeg Gospodnji NA MJESTO NJEGOVO, KOJE MU BJEŠE SPREMIO."

U 1 Dnevnika 16:1-3 èitamo kako su preneli kovèeg i stavili ga na mesto koje je David svojevóljno izabrao i kada su to uradili onda su na oltaru kod kovèega koji je David sam sagradio prineli žrtve paljenice i ognjene i onda je David dao dare narodu da bi ih potkupio sa malo mesa i vina:

"A kad donesoše kovèeg Božji, namestiše ga USRED ŠATORA, KOJI MU RAZAPE DAVID; i prinesoše žrtve paljenice i žrtve zahvalne pred Bogom. Po tom prinesavši David žrtve i žrtve zahvalne, blagoslovi narod u ime Gospodnje. I razdade svijem Izrailjcima, i ljudima i ženama, svakom po jedan hljeb i komad mesa i vrè vina."

U vreme kada je David preneo kovèeg u šator koji je razapeo u Jerusalemu i kada je sagradio oltar na gori Moriji i na njemu prinosio žrtve, Šator od Sastanka i oltar za žrtve je bio situiran na visini u Gavaonu [1 Dnevnika

21:29]. Tom prilikom je David rekao da je Morija mesto za dom Božiji i odmah je naterao sve strance da rade u planinama i da tešu kamenje tako da bi spremio materijal za gradnju [1 Dnevnika 22:1-2]. David je oficijalno i za vreme zastupao dva mesta i dva zasebna oltara, jedan u Gavaonu i jedan na gori Moriji. U Gavaonu je ostavio Sadoka da prinosi dnevnu žrtvu Bogu dok na Moriji su on i njegovi sinovi prinosili žrtve. U 1 Dnevnika 16:1,4,37 i 39-40 èitamo:

"I kad donesoše kovèeg Božji, namjestiše ga usred šatora, KOJI MU RAZAPE DAVID; i prinesoše žrtve paljenice i žrtve zahvalne pred Bogom. Po tom postavi pred kovèegom Gospodnjim sluge izmedju Levita da pominju i slave i hvale Gospoda Boga Izrailjeva. I ostavi ondje pred kovèegom zavjeta Gospodnjega Asafa i braæu njegovu da služe pred kovèegom bez prestanka kao što treba od dana na dan. A Sadoka sveštenika i braæu njegovu sveštenike pred šatorom Gospodnjim NA VISINI U GAVAONU, da prinose žrtve paljenice Gospodu na oltaru za žrtve paljenice bez prestanka jutrom i veèerom, i da èine sve što je napisano u zakonu Gospodnjem što je zapovedio Izrailju."

Dakle svojim postupkom David je napravio dva centra i dva mesta gde su se žrtve prinosile tako da nije jasno kako je Sadok mogao da ispuni po direktivi Davida sve ono što piše u Zakonu kada piše da je sam Mojsije strogo naredio da se žrtve prinose samo na jednom mestu i da svi idu na to mesto i on je imenovao to mesto i veæ smo videli da je to mesto Sihem. Oni koji su verovali u Šator od Sastanka i da je jedino mesto na kom se smele klati životinje bilo mesto gde je bio Šator od Sastanka i oltar kod njegovog ulaza,

tvrdili su da je David bio kriv i da je svojim postupkom otpao od Boga i da je za svoj greh zaslužio smrt jer je prinosiso žrtve tamo gde nije smeo i jeo je meso od životinja koje sveštenik nije zaklao i od kojih debelina i krv nije prineta prvo Bogu za ugodan miris. Po ovoj verziji svako ko je zaklao svoje životinje sam ili je pak jeo mesa od životinje koju sveštenik nije zaklao i od koje deo prepisan za Boga nije prinet Bogu, bio je ubica i kriv za krvoproliaæe. Oni koji su zastupali ovo gledište i stav bazirali su se na tekst 3 Mojsijeve 17:1:9 po kojem je David stvarno bio krvoprolica i zbog toga je trebao biti ubijen:

"Jošte reèe Gospod Mojsiju govoreæi: Kaži Aronu i sinovima njegovijem i svijem sinovima Izrailjevim, i reci im: ovo je zapovjedio Gospod govoreæi: Ko god od doma Izrailjeva zakolje vola ili jagnje ili kozu u okolu, ili ko god zakolje izvan okola, a ne dovede na vrata šatora od sastanka, da prinese prinos Gospodu pred šatorom Gospodnjim, kriv je za krv; prolio je krv; zato da se istrijebi onaj èovjek iz naroda svojega. Zato sinovi Izrailjevi neka dovedu žrtve svoje, koje bi klali u polju, neka ih dovedu Gospodu na vrata šatora od sastanka k svešteniku, i neka prinesu žrtve zahvalne Gospodu. I sveštenik neka pokropi krvlju po oltaru Gospodnjem na vratima šatora od sastanka, i salo neka zapali na ugodni miris Gospodu. I neka više ne prinose žrtve svoje djavolima, za kojima oni èine preljubu. Ovo neka im bude zakon vjeèan od koljena na koljeno. Za to im reci: ko bi god od doma Izrailjeva ili izmedju stranaca koji se bave medju njima, prinio žrtvu paljenicu ili drugu žrtvu, A NE BI JE DOVEO NA VRATA ŠATORA OD SASTANKA DA JE PRINESE GOSPODU, taj èovjek da se istrijebi iz naroda svojega."

Dakle svi oni koji su verovali i koji su zastupali ovu verziju prinostili su svoje žrtve samo ispred Šatora od Sastanka, pa makar gde on bio i u kojem plemenu ili gradu. Ovi ljudi nisu nikada klali svoje životinje sami već su ih vodili kod sveštenika da ih zakolje kod oltara koji je bio postavljen ispred ulaza u Šator od Sastanka koji je Mojsije napravio u pustinji. Za zastupnike ove verzije David je bio krvoprolica i svoje žrtve je prineo demonima a ne Bogu, jer je to uradio na gori Moriji i oltaru koji je sam napravio a nije ih odveo svešteniku u Gavaon da ih zakolje kod oltara ispred Šatora od Sastanka. Postoje i drugi tekstovi u bibliji koji zastupaju ovu verziju i sada æu navesti jedan od njih. Po informaciji koju nalazimo u 14-toj glavi 1 Samuilove, možemo zaključiti da neki za vreme Saula i da je i sam Saul verovao u ovu verziju po pitanju klanja životinja. Ovde nam je rečeno da kada je Saul dobio bitku sa Filistejima njegovi vojnici su bili mnogo gladni jer su postili ceo dan po naredbi cara Saula. To već su sami klali životinje na zemlji i jeli su meso. Neko je od naroda to rekao Saulu i Saul je odmah zapovedio da se to ne radi jer je jelo sa krvlju to jest krvoproliaæ. Saul je napravio oltar od kamena i zapovedio je narodu da kolju svoj plen na tom kamenu pred sveštenikom i da onda neæe jesti krvlju i neæe biti krivi za krvoproliaæ. Evo šta nam tekst 1 Samuilove 14:31-36 kaže:

"I tako pobiše onaj dan Filisteje od Mihmasa do Ajalona, i narod se vrlo umori. I naklopi se narod na plijen, i nahvataše ovaca i volova i telaca, I POKLAŠE IH na zemlji, i stade narod jesti S KRVLJU. I javiše Saulu govoreæi: evo narod GRIJEŠI Gospodu jeduæi S KRVLJU. A on reèe: NEVJERU uèiniste; dovaljajte sada k meni veliki kamen. Za tijem reèe Saul: Razidite se medju narod i recite: dovedite svaki k meni vola svojega i ovcu svoju; i OVDJE zakoljite i jedite, I NE ÆETE GRIJEŠITI GOSPODU JEDUÆI S KRVLJU. I donese sav narod, svaki svoga vola svojom rukom one noæi, i ONDJE KLAŠE. I naèini Saul oltar Gospodu; to bi prvi oltar koji uèini Gospodu...ali svještenik reèe: da pristupimo ovdje k Bogu..."

Ovaj tekst je paradoksija za mnoge tradicionalne hrišæane koji ne poznaju Pismo i nemaju pojma o Božijoj istini. Svakojaka glupa tumaèenja sam èuo i proèitao o ovom tekstu. Jedni kažu da je greh naroda bio u tome što su jeli meso u kome je bila krv. Drugi kažu da su bili krivi zato što su jeli živo ili nekuvano i nepeèeno meso. Neki pak misle da se greh saèinjavao u tome što su kao lavovi nasrnuli na plen i poklali i jeli jer su bili gladni kao vukovi. Zašto takva paradoksija kada je tekst u stvari toliko prost da bi ga svako trebao razumeti? Samo zato što su ovi ljudi zabludjeni i mozak im je isprat od strane popova i pastora koji uvek prièaju svakojake gluposti i uvek traže neki poseban naèin da opravdaju svoj apetit. Biblija nigde ne zabranjuje èoveku da nasrne na hranu kao gladan vuk kada je gladan niti zabranjuje da èovek jede živu ili pak nekuvanu hranu. Sam Ilija je navodno jeo presno ili pak živo meso koje su mu gavrani donosili. Kada se tekst dobro prostudira i kada se uporedi sa 3 Mojsijevom 17, onda se jasno vidi da narod nije jeo meso SKRVLJU jer su oni ZAKLALI i dakle ispustili krv iz tela. Tekst jasno kaže da je narod ZAKLAO na ZEMLJI svoje volove, ovce i telad. Oni su ih ZAKLALI na isti naèin kojim i sami hrišæani KOLJU svoje životinje. Zaklana životinja krvari i veæina krvi isteèe iz zaklanog biæa. Dakle problem ne može biti KRV jer oni su ISPUSTILI KRV time što su ZAKLALI svoj plen. Nije važno kako se zakolje životinja i koliko uboda bude u telu, nikada sva krv ne može se ispustiti iz tela, što znaèi da svako ko jede meso jede i jedan deo krvi te životinje. Da KRV nije bila problem vidi se iz Saulove izjave da ako zakolju na kamenu ili pak oltaru koji je on naèinio onda neæe biti krivi ako jedu SKRVLJU. Problem je bio u tome što je narod sam klao svoje žrtve a nisu doveli njihove životinje da budu zaklane pred sveštenikom na oltaru kod Šatora od Sastanka. Koljuæi svoju stoku na zemlji u okolu ili izvan okola je bio greh i taj je èovek bio krvoprolica. Dakle Saul je rekao narodu da kolju svoje žrtve po zapovesti 3 Mojsiejeve 17, na kamenu ili oltaru pred sveštenikom koji je bio kod njega i da onda neæe biti KRVOPROLICE. Da su oni klali stoku na oltaru koji je Saul napravio i onda sipali krv u svoj tanjir i jeli meso sa tom krvi naravno da bi bili krivi. Jevrejska reè dam znaèi krv a u isto vreme i krvoproliaæe. Ovaj tekst dakle pokazuje da je Saul verovao u

verziju krvnih ųrtava koja je zastupala ųator od Sastanka. Dakle po pitanju viųe verzija biblije, David je bio kriv ųto je prinostio ųrtve u Jerusalemu, na brdu Moriji dok je Sadok u isto vreme prinostio ųrtve u Gavaonu ispred ųatora od Sastanka. Sve ovo pokazuje da Jerusalem nije bio grad od Boga izabran niti hram na Moriji koji je Solomun sagradio veæ da je David spontano i na politiæki naèin napravio od Jerusalemima ono ųto je danas.

Stefanovo Svedoèanstvo

Novozavetni velikan Stefan i prvi muèenik Hristov koji je bio ubijen njega radi, je u svom govoru citirao Pismo koje je zastupalo samarjansku verziju a ne jevrejsku i èinjenice koje su zapisane u našim biblijama koje su bazirane na Masoretskom tekstu jevrejskih knjiųevnika ųestog veka Nove Ere. Jevreji su insistirali da je Avramova familijarna grobnica bila u Hevronu, nekadašnjem glavnom gradu Jude gde je i sam David prvo carovao neųto viųe od sedam godina. Fariseji i Sadukeji na osnovu verzije svoje biblije koja je sada i hriųæanska, su insistirali da je Avram bio sahranjen u toj grobnici sa ųenom Sarom i da je tu sahranjena i Lija ųena Jakovljeva i sam Jakov. Naravno, Samarjani su tvrdili da je ovo laų i da je jevrejska verzija netaèna. Oni su tvrdili da je Avramov familijarni grob bio u Sihemu i da su Avram i Sara i svi njihovi potomci sahranjeni u toj istoj grobnici. Naravno, Stari Zavet koji mi sada posedujemo i koji sami Jevreji poseduju, jasno pokazuje da je Jakov sahranjen u Hevronu i da je familijarni grob bio u Hevronu i plemenu Judinom. Josif po jevrejskoj i našoj bibliji je bio sahranjen u Sihemu. Evo tekstova koji ovo jasno dokazuju. Po verziji Jevreja, Jakov je pre smrti zakleo Josifa da ga sahrani u grobnici koja je bila u Hevronu i koja je u stvari

bila peæina u kojoj je Sara prva bila sahranjena. U 1 Mojsijevoj 47:29-31 jasno piše da je Jakov zakleo Josifa:

"A kad se približi vrijeme Izrailju da umre, dozva sina svojega Josifa, i reèe mu: ako sam našao milost pred tobom, metni ruku svoju pod stegno moje, i uèini mi milost i vjeru, nemoj me pogrepsti u Misiru; nego neka ležim kod otaca svojih; i ti me odnesi iz Misira i pogrebi me u grobu njihovu. A on reèe: uèinuæu kako si kazao. I reèe mu Jakov: zakuni mi se. I on se zakle."

Književnik ovde pretstavlja Jakova kao paganca koji veruje u falsku zakletvu i kaže sinu da ga uhvati za penis, najsvetiji organ paganaca i u èiju svetinju su se kleli. Dakle Jakov je rekao Josifu da ga obavezno sahrani u grobnici otaca svojih. Kasnije je Jakov rekao svim sinovima da ga sahrane u Hevronu gde su i njegovi oci, Avram i Isak bili sahranjeni. U 1 Mojsijevoj 49:29-32 nalazimo ovu konfirmaciju:

"Po tom im zapovjedi i reèe im: kad se priberem k rodu svojemu, pogrebite me kod otaca mojih u peæini koja je na njivi Efrona Hetejina. U peæini koja je na njivi Makpelskoj prema Mamriji u zemlji Hananskoj, koju kupi Avram s njivom u Efrona Hetejina da ima svoj grob. Ondje pogreboše Avrama i Saru

ženu njegovu, ondje pogreboše Isaka i Reveku ženu njegovu, i ondje pogreboh Liju. A kupljena je njiva i peæina na njoj u sinova Hetovijeh."

Dakle ovaj tekst jasno pokazuje da je familijarna grobnica bila u Hevronu u peæini Makpelskoj kuda se ide za Mamriju. Da su sinovi Jakovljevi ispunili obeæanje i da je Jakov po verziji Jevreja stvarno bio sahranjen u Hevronu vidi se iz 1 Mojsijeve 50:12-14:

"I uèiniše mu sinovi njegovi kako im beše zapovjedio. Odnesoše ga sinovi njegovi u zemlju Hanansku, i pogreboše ga u peæini na njivi Makpelskoj, koju kupi Avram da ima svoj grob u Efrona Hetejina prema Mamriji."

Da je Avram kupio tu peæinu i njivu kada mu je Sara umrla vidi se iz 1 Mojsijeve 23 i da je peæina bila u Hevronu 19-sti stih jasno kaže. Ako je to stvarno bilo tako onda se nameæe pitanje zašto je Josif bio sahranjen u Sihemu a ne u grobu svojih otaca? Ako je Josif bio sahranjen u Sihemu gde su onda njegova braæa bila sahranjena? Naravno, jevrejska verzija ne kaže ništa o tome dok je Stefan rekao da su i oni i Josif sahranjeni sa Jakovom u familijarnom grobu koji je bio situiran ne u Hevronu veæ u Sihemu, najsvetijem gradu Samarjana. Da je Josif bio sahranjen u Sihemu jasno

pokazuje i jevrejska verzija i ova èinjenica je zapisana u knjizi Isusa Navina 24:32:

"A kosti Josifove, koje donesoše sinovi Izrailjevi iz Misira, pogreboše u Sihemu, u dijelu polja koje je kupio Jakov od sinova Emora oca Sihemova za sto novaca; i biše u sinova Josifovijeh u našljedstvu njihovu."

Ovde nam je reèeno da je Jakov kupio njivu od sinova Emora dok Stefan kaže da je to Avram uradio. Sama jevrejska verzija daje dve suprotne izjave po pitanju te njive jer na jednom mestu se kaže da je Jakov kupio tu njivu za 100 novaca a na drugom da je osvojio svojim maèem i lukom. Stefan u svom dugom govoru pred jevrejskim religioznim sudom sledi verziju Samarjana i njegova citiranja se ne slažu sa verzijom Jevreja koja je zapisana u našem Starom Zavetu veæ se njegova citiranja uvek slažu sa spisima samarjanske biblije i verzije. U samom poèetku svog govora Stefan odstupa od jevrejske verzije i citira i kaže ono što se slaže sa samarjanskom verzijom istorije Izrailja. U Delima Apostolskim 7:2-4 Stefan je rekao:

"...Ijudi braæo i oci! poslušajte. Bog slave javi se ocu našem Avramu kad bješe u Mesopotamiji, prije nego se doseli u Haran, i reèe mu: izidji iz zemlje

svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega, i dodji u zemlju koju æu ti ja pokazati. Tada izidje iz zemlje Haldejske, i doseli se u Haran; i odande, po smrti oca njegova, preseli ga u ovu zemlju u kojoj vi sad živite."

Ovi podatci se slažu sa verzijom Samarjana ali nikako sa verzijom Jevreja. Jevrejska verzija po Masoretskom tekstu jasno kaže da je Tara sam po svojoj inicijativi uzeo svu svoju familiju sa namerom da se preseli u Hanansku zemlju ali je ostao u Haranu. Evo teksta 1 Mojsijeve 11:27-32:

"A ovo je pleme Tarino: Tara rodi Avrama, Nahora i Arana; a Aran rodi Lota. I umrije Aran prije Tare oca svojega na postojbini svojoj, u Uru Haldejskom. I oženi se Avram i Nahor, i ženi Avramovoj bješe ime Sara a ženi Nahorovoj ime Melha, kæi Arama oca Melhe i Jeshe. A Sara bješe nerotkinja, i ne imaše poroda. I uze Tara sina svojega Avrama i Lota sina Aranova, unuka svojega, i Saru snahu svoju, ženu Avrama sina svojega; i podjoše zajedno iz Ura Haldejskoga da idu u zemlju Hanansku, i dodjoše do Harana, i ondje se nastaniše. I poživje Tara svega dvje sta i pet godina; i umrije Tara u Haranu."

Jevrejski Masoretski tekst na kojemu je prevod Danièiæa baziran, jasno

pokazuje da se Bog nije mogao javiti Avramu u Mesopotamiji pre nego što je došao u Haran jer ovde jasno piše da je Avram sa ocem Tarom bio u Haranu, ne po direktivi Boga već po inicijativi svog oca Tare. U 1 Mojsijevoj 12:5 čitamo da je Avram otišao iz Harana kada je bio 75 godina star:

"Tada podje Avram kao što mu kaza Gospod, i snjim podje Lot. A bješe Avramu sedamdeset i pet godina kada podje iz Harana. I uze Avram Saru ženu svoju i Lota sina brata svojega sa svijem blagom koje bjehu stekli i s dušama koje bjehu dobili u Haranu; i podjoše u zemlju Hanansku, i dodjoše u nju."

Pošto je Avram rođen kada je Tara bio 70 godina star i pošto je bio 75 godina star kada se otselio iz Harana za Hanan, to onda znači da Avram nije mogao izaći iz Harana po smrti oca svojega jer je tada Tara bio samo 145 godina star a po jevrejskoj verziji Masoretskog teksta umro je od 205 godina u Haranu. Stefanov govor je baziran na verziji Samarjana i na verziji 1 Mojsijeve koja je u njihovom Pentateju, jer u njihovoj bibliji piše da je Tara umro od 145 godina a ne od 205, kao u Masoretskom tekstu. Kada Stefan citira reči anđela koji se javio Mojsiju u kupini, on navodi reči anđela u množini: "Ja sam Bog OTACA tvojih" po verziji samarjanske biblije a ne u jedini "Ja sam Bog oca tvojega" po verziji Jevreja i Masoretskog teksta u 2 Mojsijevoj 3:6. Da je Stefan upotrebio reč otaca a ne oca jasno se vidi iz Dela Apostolskih 7:32. U svom govoru i citiranju knjiga Mojsijevih, Stefan 20 puta odstupa od verzije Jevreja i Masoretskog teksta i naravno prevoda Djure Danièæa i navodi onako kako piše u samarjanskom Pentateju i kroz to dokazuje da je jevrejski tekst lažan. Od svih tih diverzija, nas ovde samo

interesuje šta je Stefan rekao o familijarnom grobu, ko ga je kupio i od koga i specijalno da li je bio u Hevronu po verziji Jevreja ili pak u Sihemu po verziji Samarjana. Dela Apostolska 7:15-16 pokazuje da je Stefan zastupao samarjansku verziju i da je grobnica bila u Sihemu a ne Hevronu:

"I Jakov sidje u Misir, i umrije, on i ocevi naši. I prenesoše ih u Sihem, i metnuše u grob koji kupi Avraam za novce od sinova Emorovijeh U SIHEMU."

Dakle Stefan zastupa verziju Samarjana i kaže da je familijarna grobnica bila u Sihemu a ne Hevronu. On je isto rekao da je Avram kupio grobnicu od sinova Emorovijeh u SIHEMU a ne od Efrona u HEVRONU. Nemoguće je prihvatiti obe verzije: verziju Jevreja i dakle kanonskog Masoretskog teksta i verziju Samarjana koju je sam Stefan zastupao. Na èitaocu ostaje kojoj verziji æe verovati i da li je Stefan bio taèan ili pak u zabludi Samarjana. Ovo nas dovodi do moje poslednje teze na osnovu koje se ne može reæi da je Isus bio Jevrejin i koja pokazuje da je Isus bio potomak Levija, brata Josifovog, i dakle Izrailjac kao i Samarjani i da kao Levita nije mogao biti od plemena Judinog i dakle potomak i naslednik Davidove dinastije. Isus Nije Bio Jevrejin

Crkva dogmatično uèi da je Isus Jevrejin i da je od plemena Judinog. Postoje stihovi biblije koji ovo potvrđuju. Naprimjer, pisac poslanice Jevrejima jasno kaže da je Isus od plemena Judinog i da zbog toga nebi mogao da prinosi krvne žrtve u hramu Jerusalima. U Otkrivenju Isus svedoèi da je potomak Davida. Gavriilo je rekao Mariji da æe sin koga æe roditi naslediti tron svog oca Davida. Misli se na pretka Davida. U Jovanovom jevandjelju sam Isus sebe smatra jevrejinom jer u razgovoru sa Samarjankom sebe uvrstava u "mi" kada govori o jevrejskom rodu. Obe geneologije Novoga Zaveta pokazuju da je Isus od plemena Judinog i dakle potomak Davida ali se ne slažu da li vodi poreklo preko Solomuna ili pak Natana, njegovog brata. Obojica su bili sinovi Davidovi. Matejeva geneologija je bez kontroverzije geneologija Josifa, Marijinog muža. Po uèenju Crkve, Josif je bio oèuh a ne biološki otac Isusa. Dakle besmisleno je navoditi ovu geneologiju jer i da je stvarno istinita ona ne može dokazati da je Isus od plemena Judinog preko Davida jer, po uèenju Crkve, on nije imao gene Josifa niti jedne trunke njegove krvi. Dakle Isusovo poreklo se mora ustanoviti na osnovu njegove majke Marije. Da li je Marija bila Jevrejka? Da bi bila Jevrejka morala je biti rođena of majke koja je bila Jevrejka, jer po bibliji i samim uèenjem ravista Judaizma, jevrejska nacionalnost se utvrđuje po geneologiji majke a ne oca. Neki misle da geneologija data u Luci je loza Marijina a ne Josifova. Ali to je nemoguæe dokazati i ako postoje razne teorije i sam Julijanush Afrikanush je pokušao da objasni da se radi o levirajtskom braku i da je Josifov stric oženio bratovu uidovicu. Ali to su samo hipoteze koje se ne mogu dokazati. Da je Luka verovao da je to geneologija Marije a ne Josifa onda sigurno nebi pre toga istakao da je Marija u stvari bila od plemena Levija, Jakovljevog sina koji je bio jedan od dvanaest patrijaraha od kojih su nastala dvanaest plemena Izrailjevih.

U Luci 1:5 nam je kategorièno reèeno da je Zarija bio otac Jovana Krstitelja i da je bio sveštenik. Kao sveštenik on je morao biti od loze Aronove i kroz njega potomak Levija. Dakle Zarija nije mogao biti Jevrejin jer su svi Jevreji

od Jude i originalno su bili poznati kao Jahudisti ili pak Judejci a ne Jevreji, jer je to termin relativno modernog vremena. Ali Luka takodje istiee da je Zarijina žena, Jelisaveta, isto bila potomkinja Arona, što znaei da je morala biti kæer sveštenika i dakle poreklom od plemena Levitskog. Evo šta je Luka zapisao:

"U vrijeme Iroda cara Judejskoga bijaše neki sveštenik od reda Avijna, po imenu Zarija, i žena njegova od plemena Aronova, po imenu Jelisaveta."

Pošto se poreklo po bibliji vodi po majci a ne ocu, to je onda vrlo jasno da je Jelisaveta bila Levijkinja a ne Jevrejka jer je morala biti kæer sveštenika da bi bila od Aronovog plemena. Da je Jelisaveta bila kæi sveštenika i da je rodjena u sveštенииkoj familiji praktieo svi teolozi prihvataju kao einjenicu. Komentar Mateje Henrija Na Celu Bibliju, str. 1820 kaže:

"Žena ovog Zarije je bila od kæeri Aronovih isto, i njeno je ime bilo Jelisaveta, isto ime Elishebe, žene Aronove. Jozefus kaže da su sveštenici bili pažljivi da se žene u svojoj familiji da bi zadržali dostojanstvo sveštenstva i da bi ga zadržali bez mešovine."

Zondervanov Komentar NIV Biblije, Vol. 2, na str. 211 kaže:

"Nije samo Zarija bio sveštenik, veæ i njegova žena Jelisaveta se rodila u sveštenekoj liniji."

Riders Dajdžest, Ko Je Ko U Bibliji, art. Jelisaveta, na str. 101 kaže:

"Jelisaveta je bila žena sveštenika Zarije i majka Jovana Krstitelja. I ona i njen muž su bili potomci Arona i dakle èlanovi svešteneke familije."

Dakle Jelisaveta je bila kæer sveštenika i iz plemena Levitskog. Ovaj

podatak je bitan jer isti Luka istiee da je Marija, Isusova majka, bila bliski rođak Jelisavete, što znaei da je i Marija morala biti od plemena Levitskog. U Luci 1:36 Gavriilo je rekao Mariji da je i njena TETKA Jelisaveta isto zatrudnela. Karadžiæ koristi reè tetka što bi se odnosilo na Marijinu sestru pošto se ne može odnositi na sestru Josifovu jer Crkva veruje da je Marija zatrudnela kao devica i da Josif nije bio biološki otac Isusa. Grèki manuskripti ne koriste reè tetka veæ sugenes što znaei bliski krvni srođnik. Ova se reè koristi kroz ceo Novi Zavet kada je reè o bliskim krvnim srođnicima. Pošto je Marija bila blizak krvni srođnik Jelisaveti i pošto se nacija ili bolje reèeno plemensko potomstvo raèuna po majci, to onda znaei da je i Marija morala biti od plemena Levitskog što znaei da je i sam Isus morao biti Levit i prema tome nije mogao biti od Jude niti potomak Davida. Èak kada bi se prihvatila èinjenica da je Josif bio Isusov biološki otac opet se mora priznati da Isus nije bio Jevrejin niti potomak Davidov jer se njegova loza mora raèunati po majci a ne Josifu, što je sluèaj i dan danas u Judeizmu.

Jevreji u Isusovo vreme kao i sami Fariseji su verovali da æe Hristos ili pak Mesija biti sin ili pak potomak Davida i da æe nastaviti Davidovu dinastiju i pokoriti sve neprijatelje Jevreja i da æe vladati na tronu svoga pretka Davida. Isus nije bio toga gledišta. Jednom prilikom je upitao Fariseje šta oni misle o Hristu i èiji je on sin. Oni su kao iz topa odgovorili da je Hristos Davidov sin. Hristos je to negirao. U Mateju 22:41-45 èitamo:

"A kad se sabraše fariseji, upita ih Isus govoreæi: šta mislite za Hrista, èij je sin? Rekoše mu: Davidov. Reèe im: kako dakle David njega duhom naziva

Gospodom govoreæi: Reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima? Kad dakle David naziva njega Gospodom, kako mu je sin? I niko mu ne mogaše odgovoriti rijeèi; niti smijaše ko od toga dana da ga zapita više."

U Marku 12:35-37 èitamo:

"I odgovori Isus i reèe uèeæi u crkvi: kako govore književnici da je Hristos sin Davidov? Jer sam David kaza Duhom svetijem: reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima. Sam dakle David naziva ga Gospodom, i otkuda mu je sin? I mnogi narod slušaše ga s radošæu."

U Luci 20:41-44 èitamo:

"Kako govore da je Hristos sin Davidov? Kad sdam David govori u psaltiru: reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane, dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima. David dakle njega naziva Gospodom; pa kako mu je sin?"

Ja znam šta tradicionalni teolozi kažu po pitanju ovog teksta. Sve što mogu reæi je to da Isus nije hteo da pokaže da Hristos nije potomak Davidov veæ da je i više nego èovek, to jest, da je i Sin Božiji. Ali ako je ovo bila namera Isusova onda nije uspeo to da doèara niti je indirektno pokazao da je to bila njegova namera. Ovo se dogodilo samo kratko vreme posle Isusovog incidenta u hramu. Samo pitanje je provokativno i naèin na koji je Isus postavio pitanje i zadnji komentar samo pokazuje da se nije slagao sa shvatanjem književnika i Fariseja. Odmah posle njegove negacije Isus je rekao narodu da se èuvaju književnika i Fariseja i njihovog uèenja jer ih nije smatrao Božijim uèiteljima. Da je Isus hteo da pokaže književnicima i Farisejima da je u tekstu reè o Mesiji koji æe biti i Sin Božiji onda je postupio pogrešno jer svojim komentarom nije ništa postigao osim da pogorša situaciju sa vodjama naroda.

Sinoptièka jevandjelja pokazuju da je Isus bio Galilejac a ne Judejac i da je bio nepoznat u Judeji i Jerusalimu. Ova jevandjelja pokazuju da Isus od svoje dvanaeste godine nije kroèio nogom svojom u hram Jerusalima niti je ikada ušao u Jerusalem sve dok to nije prvi put uradio jahajuæi na magarcu. Isus je propovedao po celoj Galileji i po krajevima Tira i Sidona i drugim oblastima ali nije uèio po Judeji. Zar to nije èudno? Èitaoc može proèitati sinoptièka jevandjelja i uvideæe da Isus za vreme cele svoje misije nije išao

u Jerusalem i da nije propovedao po Judeji niti zbornicama Judeje kao što je to radio po svim zbornicama Galileje. Svi Isusovi uèenici su bili Galilejci osim Jude Iskariotskoga. Samo on je bio Judejac. Da je Isus bio Jevrejin i da je njegova misija bila za Jevreje onda bi on najviše propovedao u Judeji i specifièno u hramu Jerusalemu. Isus je rekao da je on poslat "izgubljenim ovcama doma Izrailjeva." Dom Izrailjev je bio Severno Carstvo i dakle federacija Jefrema. Samarjani su bili izgubljene ovce Jefrema i Manasije jer nisu bili priznati od Jevreja. Potomci drugih plemena federacije su se isto izgubili i posle iseljavanja od strane Asirije 721. godine bili su pretopljeni i pomešani sa drugim narodima. Njih je Isus tražio po Galileji i okolnim oblastima a za Judeju i Jerusalem i dakle Jevreje nije mario jer njegova misija nije bila njima veæ Izrailjcima. Jovanovo jevandjelje kontradiktuje sinoptièka jevandjelja, pogotovo Mateja i Marka i u tom jevandjelju Isus provodi više vremena u Jerusalemu i Judeji nego li pak u Galileji. Ovo jevandjelje je sasvim drugaèije i skoro se ništa ne može uskladiti sa sinoptièkim jevandjeljima. Ne æu ništa ovde reæi po ovom pitanju osim da ako prihvatimo jevandjelje Jovanovo onda moramo odbaciti sinoptièka jevandjelja i obratno.

Èak i da sam ja pogrešan po pitanju Isusovog potomstva i da je Isus stvarno bio Jevrejin opet se ne može pobiti èinjenica da Bog nije izabrao Jevreje veæ potomke Josifove i dakle plemena koja su bila u federaciji i koja su saèinjavala Dom Izrailjev. Jos se uvek ne može pobiti èinjenica da je Mojsije govorio o Sihemu a ne Jerusalemu i da su Samarjani i dakle Izrailjci bili u pravu na osnovu ovih podataka a ne Jevreji. Još uvek ostaje èinjenica da je David svojevolljno a ne sa blagoslovom Boga izabrao Jerusalem i brdo Moriju. Kada se sve ovo uzme u obzir onda nije teško zakljuèiti da je Isus prihvatio Galilejce i dakle potomke Josifove a ne Jevreje koji su živeli u Judeji.

IZABRAN GRAD - Jerusalem ili Sihem Part 2

Written by Administrator

Friday, 22 August 2014 11:52 -

IZABRAN GRAD - Jerusalem ili Sihem Part 2

Written by Administrator

Friday, 22 August 2014 11:52 -

IZABRAN GRAD - Jerusalem ili Sihem Part 2

Written by Administrator
Friday, 22 August 2014 11:52 -
